

[Slistrup.]

hvis man mener, at det er det eneste realistiske, så er det selvfølgelig urealistisk at komme og sige, at nu skal vi lette skatterne. Men det er jo i grunden det, vi står her og strides i dette folketing om. Det er for at finde ud af, hvad der skal være realistisk, hvad der skal føres ind i verden som de ting, der skal styre land og rige. Vi har hørt i fremskridtsbevægelsen, lige fra vi begyndte på den linje for 5 1/2 år siden, at det var frygtelig urealistisk, det, vi sagde, men jeg tror nok, man tør sige, at vore tanker led for led vinder frem, således at det nok er noget mere realistisk, hvad vi siger efter 5 1/2 år, end det, socialdemokratiet sagde i det samfund, det befandt sig i, dengang det var 5 1/2 år gammelt.

Dér kan vi bare ganske roligt sige, at de gamle metoder, som ministeren nu vil bringe i anvendelse igen, har det vist sig gang efter gang i hvert fald ikke kan bruges, de fører til ulykkelige og dårlige resultater. Derfor kan man ganske roligt i stedet for at bruge udtrykket „urealistisk“ om fremskridtspartiets oplæg bruge udtrykket „giv dog fremskridtsplanen en chance“. For værre bliver det da under ingen omstændigheder end det kvaksalveri, som har fundet udtryk i den måde, hvorpå man med buketløsninger og momsløsning og tretrinsraketter, og hvad man ellers har brugt fra socialdemokratiets side ned igennem de sidste 10-15 år, har fået gjort landets økonomi dårligere og dårligere for hver gang, man har foretaget indgreb, og hvor jo enhver kan sige sig selv, at den plan, der nu er lagt på folketingets bord, igen vil gøre tingene dårligere.

Hr. Poul Schlüter inddrog i forhandlingerne, at vi her og nu skulle se at komme frem til en løsning, som gik ud på, at vedrørende 16. almindelige vurdering, den ejendomsvurdering, der er planlagt til den 1. april næste år, skulle dens skattemæssige virkninger falde væk. Det er jo en formulering, der er så at sige identisk med, hvad vi har læst i venstres helsidesannoncer. Det kan da selvfølgelig være rigtigt, at det vil være særdeles uheldigt for landet, hvis vi får det oven i de skatteforhøjelser, som man nu forsøger at opvarte med fra regeringens side, men forhåbentlig står så isoleret med, at man ikke får noget flertal for det, for det

er i grunden kriteriet for, om man er isoleret eller ej, og ikke, om man efter regeringens mening står ene, men hvad afstemningen vil vise flertal for. Ja, det var da rart, om vi også kunne blive fri for de andre skattestigninger, hr. Poul Schlüter dér var inde på.

Men hvorfor i alverden skal man da så overhovedet indlade sig på denne 16. alm. vurdering, hvis man er enige om, at den ikke skal have nogen konsekvenser? Var det da så ikke mere logisk med det kraftfelt, som har tegnet sig tydeligere og tydeligere under debatten i dag, og med de kurve, som hr. Poul Schlüter har hentet sig fra de 4, han gik på frierfodder til tidligere på aftenen, var det så ikke mere realistisk, at man med udspring i det kraftfelt, som dog trods alt repræsenterer 74 mandater, altså 20 mandater mere, end regeringen repræsenterer, forsøgte, om man dog ikke kunne nå frem til helt at undlade at iværksætte 16. alm. vurdering? Vurderingen kræver et vældigt administrationsapparat sat i gang. Den vil indebære, at man når frem til nogle papirtal, nogle papirformuer, der i sig selv vil være inflationsfremmende. Det flertal, som denne debat så klart har afspejlet, må derfor som en af sine første gerninger efter min opfattelse gå nogle skridt videre end det, hr. Poul Schlüter var inde på, idet han bare vil neutralisere de skattemæssige virkninger, gå så langt, at vi helt aflyser den vurdering, der her er tale om.

Men om flertallet kan få kortere eller længere tid til at manifestere sig, ja, det vil tiden nu vise, ligesom den vil vise, om statsministeren lader sig drive af lysten til, efter at have indhentet kritik fra folketingets flertal, som han vitterlig har i dag, simpelt hen at styrte spillet over ende, eller om vi kan få lov til nu omsider at komme frem til at gennemføre lovforslag, hvor Danmarks økonomi i hvert fald får lov til at bevæge sig i den rigtige retning, bevares, ikke med så store skridt, som vi gerne så i fremskridtspartiet, det har vi ikke flertal til, men i hvert fald, at vi holder op med at blive ved og blive ved med at rejse i den forkerte retning, sådan som det har været socialdemokratiets politik igennem de mange år, hvor man har pantsat sig selv til cand. polit.-ernes formskærerlav. Det er til syven-